

УЧИЛИЩЕН СВЯТ

СОУ "Св. Константин – Кирил Философ"

ЧЕТЕТЕ В БРОЯ:

Как Иван Вазов получи двойка за „Под игото“ –
Иван Богданов

Човек живее в робство, но не го забелязва, а
понякога го обича –

Александър Маринов – XI^A

Защо винаги умира Алеко, а бай Ганьо се множи –

Елеонора Димитрова – VI^A

Моите надежди за 2013^{-A} – есе –

Станислав Вълчинов – VI^A

Моите надежди за 2013^{-A} – есе –

Мария Тропчева. – IX^A

Моята щура зимна ваканция –

Ивелина Панушева – VI^A

Вулкан от люту чушки – съчинение по аналогия

Антон Деников – IV^B

Редакционен екип:

Нора Садъкова, Ивана Господинова,
Стеляна Гешева, Николай Ганев,
Никола Минчев, Йорданка Спасова,
Александър Маринов – XI^A

Електронен адрес на редакцията:

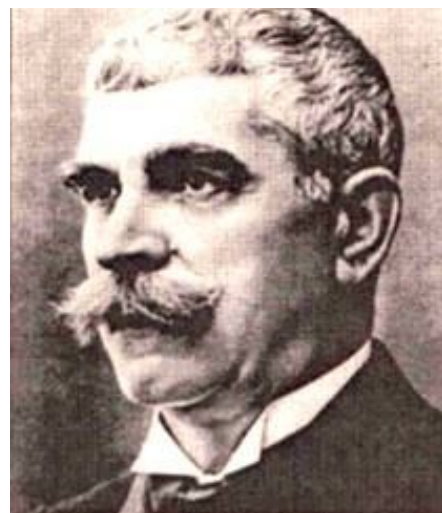
vestnik_usviat@kkfilosof.com

УЧИЛИЩЕН СВЯТ

КАК ИВАН ВАЗОВ ПОЛУЧИ ДВОЙКА ЗА „ПОД ИГОТО“ /из книгата на Иван Богданов „И те са хора“/

Той получи двойка от Велико Йорданов, един от най-добрите учители по литература, за лошо развита тема върху „Под игото“.

Беше през пролетта на 1919 година. Довършвах последния клас на гимназията. Като вратар на единствения по това време футболен тим в столицата бях гордост на класа. Английски военни кораби тогава патрулираха из Черно море. Тежък крайцер бе пуснал котва във варненското пристанище. Моряците пожелали да се състезават с най-силния български тим и варненци не посмели да излязат насреща им.

Една телеграма от Варна хвърли в тревога софийските футболисти. Нямаше как, трябваше да се замине за Варна и да се спасява

положението.

Директорът на гимназията дал съгласието си на капитана на тима, но самият аз се колебаех.

Плашеше ме домашното упражнение по литература, темата върху „Под игото“ – последна проверка преди матура, а учителят

Велико Йорданов беше строг, неумолим човек.

Чичо ми Иван Вазов ме видя замислен, почти отчаян. Запита ме за причината. И догато аз още се обяснявах, в кабинета му влезе професор Иван Шишманов.

–Трябва да отиде във Варна, за да се пребори с английските моряци, а няма кой да му развие темата по литература.

–Каква е темата? – полюбопитства Шишманов.

–Върху „Под игото“.

Така ли? – дяволито забеляза Шишманов. – Тогава аз се оттеглям – и той посочи мълком с глава към Вазов, а гръмкият му смях се разнесе из тихия кабинет.

УЧИЛИЩЕН СВЯТ

Лицето на поета остана
няколко мига неподвижно и
непроницаемо.
Слушай – каза ми след малко той, –
ти замини, а аз ще се опитам.

Велико Йорданов наистина е строг,
но дано успея. Ще помага и
професорът. Пък ти там сетне ще
си го преработиш в духа на
учебника.

Като стрела изхвърчах навън. На другия ден пристигнах с другарите си
във Варна. Разбира се, англичаните ни биха
безмилостно – тогава ние бяхме още новаци, –
но, славата беше достатъчна.

Новината скоро се разнесе из коридорите
на гимназията. Трябваше да показвам на
всички олющените си длани и колене.
Чувствах се герой. Бях спокоен и щастлив,
понеже вече бях успял да препиша без
всякакви промени /кой може да каже нещо
повече за „Под игото“ от самия Вазов!/

листовците с развитата тема, предадени ми
вечерта от чичо Иван. Сега до насита разказвах
за пътуването, за зашеметяващите шутове, за бесните атаки на англичаните,
за плаващата крепост, дето ни бяха дали малка закуска.

Изминаха няколко блажени дни, а аз все разказвах и разказвах.
Слушатели никога не ми липсваха.

На седмия ден учителят по литература раздаде тетрадките. Върху текста
на моята нямаше нито една бележка, нито една чертичка, амо отдолу и ярко
червено се мъдреше „слаб“. Бях поразен, но събрах сили и догоних учителя
по коридора.

Той се обърна и ме изгледа недружелюбно. Очите му студено
проблеснаха през стъклата на пенсиято. Козята му брада застрашително
щръкна срещу ми.

– Няма ли тук някаква грешка? „Слаб“ за така добре развита тема!

УЧИЛИЩЕН СВЯТ

- Грешка? Добре развита тема! - И като побутна припряно колосаните си ръкавели, учителят се приближи, хвана инквизиторски едно копче на куртката ми и лекичко ме притегли към себе си. Видях изплашеното си лице върху едно от стъклата на пенсието.

- Да пишеш приумици! Да не се съобразиш в нищо с материала, тъй както е изложен в учебника по литература, да не се съобразиш и с моя учебник по стилистика, с моя учебник, спечелил конкурс, одобрен и препоръчан с окръжно от министерството!

- Но, господин Йорданов!

- Никакво „но“... да пишеш, че в образа на Бойчо Огнянов са въплатени черти не от един, а от много герои...Кой ти каза това? Кой ти е казал на тебе - копчето почна да пращи между пръстите му, - че Рада Госпожина ...че Колчо Слепият... че чорбаджи Марко... кой, кой, кой...

Не слушах. Коридорът се завърта отпреде ми. Не забелязах кога учителят се е отдалечил, кога съм излязъл на улицата. Само в ушите ми още продължаваше да бучи зловещият глас: кой, кой, кой...

Влязох в кабинета на чичо си разбит и смазан. В полумрака народният поет беседваше тихо с професор Иван Шишманов.

- Е, Сашо - запита ме Вазов, като ме видя, - хареса ли съчинението на Велико Йорданов.

Мълком подадох тетрадката. Двамата се погледнаха със сериозни лица, сетне изведнъж прихнаха да се смеят. Смяха се дълго, до сълзи.

За голямо мое учудване за срока по български език и литература, както винаги, имах пак шест.

УЧИЛИЩЕН СВЯТ

Чичо ми не отвори вее дума за този случай, а като ме питаше професор Шишманов, дяволито се усмихваше.

Все ми се струваше, че той се е срещал с учителя, защото, щом ме зърнеше, Велико Йорданов ме

поглеждаше гузно, козята му брадица застрашително щръкваше срещу ми. Сетне той започна да се прави, че не ме забелязва, докато накрай съвсем престана да ме поздравява.

Наистина неприятна работа! Да пишеш двойка на Иван Вазов за „Под игото“.

ЧОВЕК ЖИВЕЕ В РОБСТВО, НО НЕ ГО ЗАБЕЛЯЗВА, А ПОНЯКОГА ГО ОБИЧА

ЕСЕ

Откакто съществува човечеството, има водещи фигури, които определят живота на останалите. Човек не се замисля, че е зависим и подвластен на околните – социална среда, общество. Макар и да не забелязваме, всеки оставя следа в нашето съзнание, която се отразява на психиката и живота ни. Понякога това е светла личност, която допринася за развитието ни и ние печелим от това влияние, но понякога губим себе си.

Често сме щастливи, че има кого да следваме, кауза, за която да се борим. А ако това не е нашата кауза? Тогава не можем да изразим себе си и това съществуване ни превръща в роби, неспособни да придадат индивидуалност на своята личност. От най-ранни години семейство, близки и приятели очакват детето да изпълнява техните молби, заповеди, желания, всичко, което му се каже без да противоречи.

УЧИЛИЩЕН СВЯТ

И малкият човек е щастлив, защото „всички обичат послушното дете“. После се намесва училището. То налага своите правила и норми, които често отнемат правото на лично мнение. И младият човек е щастлив, защото „всички хвалят изпълнителния ученик“. Започваме работа. И отново се опитваме да бъдем по-ниски от тревата и по-тихи от водата,

защото така сме свикнали, така „всички ни харесват“. Без да разбере кога и как, човек се превръща в кукла без собствени желания, идеални и цели. Неговото съзнание е неспособно да се бори срещу наложените от околните граници. Точно това поведение го обезличава, превръща го в роб.

Но забелязва ли той своята зависимост? Изглежда невероятно, но същевременно е така истинско и просто – той вече обича своето робство. Решава за себе си, че ако няма претенции и не създава проблеми на околните, „силните на деня“ ще са по-благосклонни към него и животът му по-лесен. Това е едно удобно и сигурно съществуване. Така индивидът не носи отговорност за нищо, от него не зависи нищо. Изпълнява това, което му се каже и не се налага да мисли дали то е правилно или не, дали е добро или лошо. За него няма значение, защото изпълнява своя „дълг“. Това, че е свършил нещо за околните е достатъчно за моментното му щастие. Той е спокоен, че прави

УЧИЛИЩЕН СВЯТ

нещата така, „както трябва“, обича това спкойствие, обича своето робство.

Но неговото бъдеще е обречено – сам погубва способността си да бъде личност.

А когато осъзнаеш, че си се превърнал в роб, може да е прекалено късно. Съзнанието е закърняло и свободата изглежда недостижима. Или дори ненужна. Робското усещане е по-силно отвсякога. В този момент осъзнаваш колко безсмислено си живял. Разбираш, че по този начин си се превърнал в една бездушна машина. Неспособен си да откриеш себе си и да очертаеш границите на съществуването си. Само най-силните духом успяват да се отърсят от това и да продължат напред като пълноценни хора.

Да намериш свое място сред останалите, е едно от най-трудните неща. Често доволен, че не носиш отговорност, дори не забелязваш, че те използват. Когато не притежаваш нищо, когато не си способен на нищо и ставаш средство за другите, разбираш, че животът не е толкова лесен, както до този момент. Сега е времето, когато трябва да покажеш, че можеш да бъдеш това, което ти самият искаш да си. Че можеш да бъдеш свободен. Но трябва да бъдеш силен, защото понякога, макар че осъзнаваш позицията си, не намиращ смисъл или воля да се бориш за нещо по-добро.

Свикнал си с това съществуване и то ти харесва, защото не те ангажира с нищо.

Трудно е да се определи, кое е по-страшно: да си осъзнал, че си роб и да си се примирил, или изобщо да не си го разбрал. Могат да се дадат много примери за хора, оставили другите да ги водят в живота,

УЧИЛИЩЕН СВЯТ

да им „помагат и подкрепят“. Но дали е точно така? Макар че не го съзнават, се оказват подминати от всичко, което може да се нарече пълноценен живот. Но ако си разбрал, че всъщност мястото ти не е там и въпреки това си се примирил, то тогава си се оставил на произвола на съдбата, което може да те погуби не само духом, но и тялом.

А тялото е храм на душата. Ако тя бъде изгубена, то и физически човек умира по един или друг начин. Как да повярваш, че си никой? Почти невъзможно е да се погледнеш отстрани и да се оцениш обективно, да видиш грешките си. А още по-трудно е да ги поправиш. Започваш да търсиш вината... Чия е тя? Гледаш първо към околните, обвиняваш тях. Но всъщност отговорът е толкова прост: вината е в теб самия. И това е не толкова твоето подчинение пред другите, колкото твоето робство пред самия теб, твоята инертност. Предаваш себе си. Да загубиш така душата си е по-голямо наказание, отколкото всичко друго.

Добре е понякога да спираме за момент и да се оглеждаме. Да си дадем сметка за това, което правим или не правим и какво ще постигнем по този начин. И най-вече – да умеем да съчетаваме своите желания с тези на околните. Да съумеем да изградим себе си като личност сред другите, а не да бъдем роби на догми, чужди желания и своето невежество. Често това означава да победим себе си.

Да побеждаваш не е лесно. За да победиш, трябва да имаш воля. Светът на двадесет и първи век е на силните и непокорните. На свободните.

Александър Маринов – XI^A

УЧИЛИЩЕН СВЯТ

ЗАЩО ВИНАГИ УМИРА АЛЕКО, А БАЙ ГАНЬО СЕ МНОЖИ?

Защо? Защо наистина има толкова много грозни неща на този свят? Може би защото вече хората не гледат такъв човек си. Те забелязват как се обличаш, каква кола караш, колко пари имаш. Добротата, милосърдието, човечността, съчувствието... тези „неща“, вече не служат като качества!

Рядко се намират хора, които да оценят доброто или да имат усет за него! Може би затова „Алековците“ умират, а „Бай Ганьовците“ се множат.

Но може би и защото вече всички търсят ползата от нещо или от другия човек.

Вече нищо не е „за добро“. Всеки иска нещо в замяна, за да ти помогне. Молят те за едно, а ти им казваш:

-А ти какво ще ми дадеш?

Не е ли така?

Лошотията е навсякъде именно заради точно такива хора. От нас зависи обаче да ги спрем, да ги поставим на мястото им – в ъгъла!

А на Алековците – културните, възпитаните, които имат за идеал любовта като сърдечна добродетел (по думите на Щастливеца), Нека на тях да дадем път!

Елеонора Димитрова – VI^A

УЧИЛИЩЕН СВЯТ

МОИТЕ НАДЕЖДИ ЗА 2013 ГОДИНА

ЕСЕ

Нова година означава нови вълнуващи моменти, нови мечти, нови успехи. Всеки има надежда и се надявам желанието на всеки да се сбъдне. Дано хората да са по-щастливи, по-усмихнати.

Надявам се стандартът на живот в нашата родина да се подобри, да се увеличат заплатите, хората да станат по-добри и по-уверени в себе си. Искам да виждам по-малко хора да ровят в кофите за боклук.

Надеждите ми за 2013 година са свързани с младите хора. Силно желая те да останат да живеят и да се реализират в България, а не да заминават в чужди държави.

Надявам се приятелите ми да не се разочароват от мен, както и аз от тях, защото е лошо да живееш без приятели, без близки хора.

Ще се радвам, ако 2013 година е изпълнена с повече положителни емоции, отколкото с отрицателни.

Нека всички имаме своите надежди и да се стремим към тях!

Станимир Вълчинов - VI^A

МОИТЕ НАДЕЖДИ ЗА 2013-а

Обръщаме ли внимание колко бързо минава времето?! Според няколко пророчества за деня на Страшния съд през 2012 трябваше да се случи някаква катастрофа. Тя не се случи на 21 декември. Или пък вече се е случила??? Въпрос на гледна точка. Позиция на интереси и разбиране.

УЧИЛИЩЕН СВЯТ

Аз съм от страната на тези, които смятат, че катастрофата вече се е случила, въпреки че никое от пророчествата все още не се е осъществило. Човечеството изживява своя психологически и емоционален крах. Защото страхът и недоверието са едни от преобладаващите чувства, сковали сърцата на човешкия род. А краят може да не изглежда като сцена от „2012“, „Аз Съм Легенда“ или „След утрешния ден“...

Преди години страхът не е обитавал така душите на хората. Това съм го слушала от своите родители, защото аз съм само на 16 години. Затова си мисля, че светът, какъвто са го познавали някога, е „свършил“.

Отчаяние и безнадеждност ни се срещат на всяка крачка. Понякога земята изчезва под краката ни. Не сме наясно, че сме поели пътя на малодушието, равнодушието, егоизма, надменността. Материалното е изместило духовното. В нашето ежедневие на преден план са въпросите за прехраната, за неплатените сметки. Все повече пред очите ми са ровеци по кофите възрастни хора, болни деца, мизерстващи хорица.

Но всяка година е едно ново начало. Знаем, че нищо не се губи във Вселената, не изчезва безвъзвратно. Затова си мисля, че както надеждата може да бъде изгубена, така може да бъде и намерена. Пътят към пробуждането ѝ е бавен, стъпка по стъпка. Най-напред трябва да започне изграждането на доверието.

УЧИЛИЩЕН СВЯТ

Трябва да си върнем вярата в хората, в обкръжаващите ни. Трябва да обръщаме повече внимание на хубавото. Само по този начин един ден ще възстановим нарушената хармония в света.

Моята надежда за 2013 година, е че хората ще започнат да си помагат, ще обръщат повече внимание на заобикалящия ги свят - ще отключат сърцата си към природата, за да видят красивите мигове покрай себе си, ще започнат да долавят щастливия детски смях, ще могат да гледат през очите на влюбените, загърбили своите капризи, суета и безразличие, ще забравят за бедите, излетели от кутията на Пандора. Така надеждата им за добро ще стане тяхна постонна спътница.

Тоне аз ще се опитам да направя така, за да дам пример на моя подрастващ брат, на моите приятели, на хората, които срещам по влакове и автобуси. Когато се усмихвам не искам да ме милят за поредната откачена, а да отвърщат на моята усмивка!

Мария Тропчева – IX^A

МОЯТА ЩУРА ЗИМНА ВАКАНЦИЯ

Един хубав ден се събудих. Беше първият ден от зимната ваканция. Щом погледнах през прозореца, видях, че всичко бе покрито в бяла пелена. Снежинките продължаваха да танцуват лудешкия си танц. Беше невероятно красиво, сякаш целия свят се бе превърнал в малки кристалчета, нежни и изящни. С грейнало лице и подтичваща от щастие, аз се облякох, излязох навън и бегом към дома на най-добрата си приятелка. Тя се показва сънена на терасата, но до пет минути беше долу. Затичахме се към гладкия пух, покрил градинката между блоковете. Никой все още не беше

УЧИЛИЩЕН СВЯТ

стъпвал там. Идеално за нашите игри. Засилихме се и бухнахме вътре. Не можахме да си поемем дъх от смях. Когато се поуспокоихме, направихме снежен човек. Снежинките галеха бузките ни, а очите на слънцето докосваха снега и той светваше, като че на земята бяха разпилени безброй диаманти. Нашият снежен човек ни гледаше, хубав и весел. Чудехме се докога ще си стои там – безмълвен бял рицар, даряващ толкова радост. Беше ни жал, че ще се стопи от топлите лъчи на приближаващата пролет. Помахахме му за довиждане и се прибрахме неохотно у дома, е, разбира се, след третото родителско позвъняване. Навън беше станало доста студено. Нямаше как. Не ни се искаше да оставим сам нашия любимец, но не искахме мъмрене и наистинка, затова се прибрахме.

С нетърпение зачаках утрешния ден, за да можем отново да излезем и да се позабавляваме на снега.

На другата сутрин двете отново излязохме навън. Започнахме борба със снежни топки. Дойдоха и другите ни приятели. Всички бяхме много щастливи, усмихвахме се и се смеехме на този, който беше ударен. Целехме се. Нашият снежен човек наблюдаваше забавната ни игра и имах чувството, че ни се усмихваше.

На следващия ден решихме да се пързалиме с найлон. Колкото и смешно да звучеше, доста беше забавно. Близко до градинката имаше един склон, досущ като снежна писта. Всички се събрахме там и се спуснахме по него. Викахме, крещяхме. Чувството беше все едно летиш. Тък и времето беше доста приятно, не чувахме никакъв студ. Като си тръгвахме, минахме пак покрай нашия верен приятел.

Забелязахме, че леко беше килнал на една страна. Събрахме още сняг и го изправихме. Закрепихме го добре. После се огледахме наоколо. Тук-там в градинката имаше малки сиво-черни петънца, чиито краища бяха покрити с тънка коричка лед.

УЧИЛИЩЕН СВЯТ

От този ден нататък снегът бавно, но сигурно започна да намалява с всеки изминал час. Зимата вдигна бяло знаме и започна да отстъпва слънчевите нежни милувки.

Въпреки че ние двете се пазехме от настинка, тя неизбежно ни хвана в своята клопка. Последния ден от ваканцията аз и приятелката ми седяхме на дивана у нас /заедно в радост и в беда/ и гледахме как всичко се топи с подсмърчащи носове и с чаша горещ чай в ръка. Тъжно наблюдавахме как зимата подбираше полите си и бързаше нанякъде, където навярно други деца с нетърпение я очакваха.

Нашият снежен човек се стопи последен. Свличайки се в рохкавата, той като че ни помахаше. А може би така искаше да изтрие сълзите ни и да ни даде надежда, че отново ще се видим пак...

С това приключи и нашата щура зимна ваканция. Щура ли казах? Ами да - щом имаше едновременно толкова радост и такива горчиви сълзи в нея, значи беше щура. Ех, дано и другата ми ваканция да бъде толкова щура. Щом изпитваме такива различни емоции, това е добре. Това значи, че чувстваме, че живеем!

Постановка по проект „Успех“

Ивелина Панушева – VI^B

УЧИЛИЩЕН СВЯТ

ВУЛКАН ОТ ЛЮТИ ЧУШКИ СЪЧИНЕНИЕ ПО АНАЛОГИЯ

Някъде, някога, в някакъв град, неизвестен на никого и непознат, децата обичали да ядат ... люти чушки.

Люти чушки децата обичат навред, но аз искам да отбележа, че тука на децата стремежът към лютите чушки от тях били обичани, че във всеки дом, всеки час се чувал непрестанно детски глас:

-Мамо, люти чушки ще ми купиш нали?

-За люти чушки, татко, пари не жали!

-Како, недей да ми се цупиш! Люти чушки веднага иди да ми купиш!!

И малки деца и големи наред викали:

-Люти чушки, та люти чушки!!!

Там до градеца се издигал висок баир, по който децата се катерели. Един ден се случило чузо-цечяна под него се разтресла, хората викали:

-Земетресение, земетресение!!! Спасявайте се!!!

-И изведнъж зад хълма се чул силен шум и той изригнал! От неговия връх се разпилели някакви зелени и червени, извити по различен начин зеленчуци - това били люти чушки!

-Това са люти чушки?! - викали родителите изумени.

-Люти чушки, дааааааа! -викали децата развеселени.

Изложба по проект „Успех“

УЧИЛИЩЕН СВЯТ

Едно дете беше отишло до зеленчуците, за да потвърди, че това е вярно. Щом близнало една люта чушка, но тя се оказала толкова люта, че детето започнало да бълва огън. Децата много се зарадвали и всяко се затичало към вулкана, за да може да си хапне от деликатеса. Но непослушните деца започнали да се замерят с люти чушки. Дори един хулиган така хвърлил чушката, че тя влязла в устата на един негов приятел.

Изведнъж завалял проливен дъжд. Той си казал:

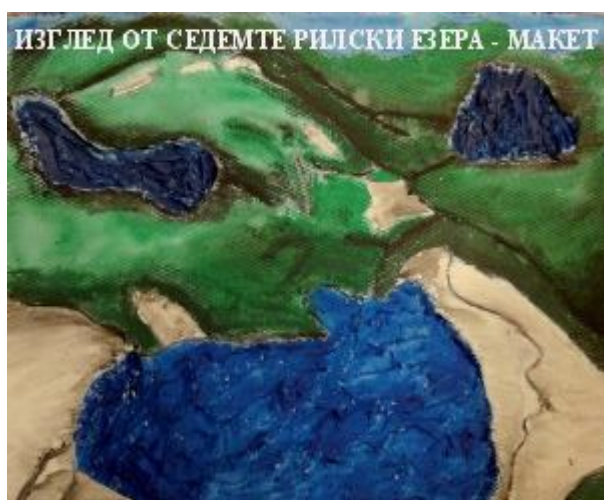
-Какво става тук?! Щом децата се отнасят така с този прекрасен и полезен зеленчук ще ги лиша от него.

Затова ги отнесъл в реката. Докато те пътували - се сетил:

-Ами добрите деца?! Защо да ги лишавам от тази вкусотия???

Затова решил да остави на едно скришно място, което само добрите деца знаят, част от пресните люти чушки. И до ден днешен децата ходят на това място заради тази вкусотия. А вие знаете ли това място???

Антон Деников – IV^Б клас

Макети на ученици от VIII^А